

Rapport

Onduidelijke informatie over kinderbijdrage

Een onderzoek naar het optreden van het LBIO

Oordeel

Op basis van het onderzoek vindt de Nationale ombudsman de klacht over Het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen te Rotterdam gegrond.

Datum: 11 december 2014

Rapportnummer: 2014/208

SAMENVATTING

Verzoeker is gescheiden en betaalt een bijdrage in de kosten van zijn kinderen. Tijdens de zitting van de rechtbank in november 2012 bevestigen beide ouders de intentie dat zij ieder een bedrag per maand op een bepaald rekeningnummer storten als bijdrage in de kosten van de kinderen. Verzoeker doet dat ook. De moeder komt na de zitting op deze afspraak terug en betaalt niet. Ongeveer zes maanden later beslist de rechtbank dat de vader tussen 10 september 2012 en 1 maart 2013 € 242 per maand aan de moeder moet betalen als bijdrage in de kosten van de kinderen en met ingang van 1 maart 2013 € 379 per maand, plus partner alimentatie.

Het LBIO en de vader leggen de beschikking van de rechtbank ieder anders uit. Het LBIO geeft aan dat het de beslissing van de rechtbank moet uitvoeren en vindt dat de vader met zijn betalingen alleen zijn eigen kosten voor de kinderen heeft betaald. De vader betwist dit: hij heeft aan zijn verplichting voldaan omdat hij de afspraak is nagekomen die op de zitting was gemaakt.

De Nationale ombudsman geeft in dit onderzoek aan dat het LBIO de beschikking letterlijk moet nemen en uitvoeren. Het LBIO heeft dit ook aan de vader laten weten. Het LBIO had het hierbij moeten laten en de vader voor interpretatie van de beschikking naar de rechtbank moeten verwijzen.

WAT IS DE KLACHT?

Verzoeker klaagt over de manier waarop het LBIO in de brief van 2 april 2014 heeft gereageerd op zijn verweer dat hij niet in gebreke is gebleven met het betalen van de kinderbijdrage van december 2012 tot mei 2013.

WAT GING ER AAN DE KLACHT VOORAF?

Verzoeker en zijn ex-echtgenote (hierna: vader en moeder) hebben drie minderjarige kinderen. In het kader van co-ouderschap wonen de kinderen de ene week bij de vader en de andere week bij de moeder. Zij dragen ieder de kosten van het verblijf als de kinderen bij hen zijn. Op 10 september 2012 is de echtscheidingsbeschikking ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Afspraak op de zitting van 8 november 2012

Uit de handgeschreven notulen van de zitting van 8 november 2012 bij de rechtbank. blijkt dat de intentie van de vader en de moeder is om ieder een bedrag, de vader € 375,- per maand, en de moeder € 355,- per maand te storten op een kinder rekening, rekeningnr. X, een gezamenlijke rekening. Verzoeker betaalt vervolgens van december

2012 tot en met mei 2013 € 375,- per maand op deze rekening. De moeder komt na de zitting op deze afspraak terug. Zij betaalt niet.

De beschikking van de rechtbank van 14 mei 2013

Op 14 mei 2013 (ongeveer zes maanden later) geeft de rechtbank een beschikking.

Over de afspraak zegt de rechtbank dat partijen zijn overeengekomen dat de overige kosten van de kinderen per maand totaal ongeveer € 725,- bedragen. De vader en de moeder hebben tijdens de zitting het gezamenlijk voornemen geuit om in deze kosten te voorzien door een bedrag op een kinderrekening te storten. De rechtbank zal de draagkracht vaststellen aan de hand van na de zitting in te zenden draagkrachtberekeningen. Na de zitting komt de moeder hierop terug, omdat zij niet de draagkracht heeft. Zij wil alle overige kosten van de kinderen betalen en dat de vader aan haar maandelijks een bijdrage betaalt.

De rechtbank overweegt dan dat partijen slechts de intentie hebben besproken in deze kosten te voorzien middels een gezamenlijke kinderrekening. De moeder kan of wil hieraan geen gevolg geven. Daarom zal de rechtbank geen storting op een gezamenlijke rekening vastleggen zoals de vader voorstaat, maar ook niet de bijdrage vastleggen zoals de moeder voorstaat.

De rechtbank overweegt over de periode van 10 september 2012 tot 1 maart 2013 dat de verblijfsgebonden kosten zijn bepaald op € 225,- voor ieder, in totaal € 450,- per maand. De niet verblijfsgebonden kosten berekent de rechtbank op € 484,- per maand. De rechtbank stelt de totale kosten van de kinderen vast op € 934,- per maand. De rechtbank overweegt dat als beide partijen de helft van de resterende kosten van € 484,- per maand betalen, de vader aan de moeder € 242,- moet bijdragen aan de kosten van de kinderen.

De rechtbank stelt de totale kosten van de kinderen vanaf 1 maart 2013 op € 757,- per maand, te weten: € 450,- plus € 307,-. De rechtbank overweegt dat de vader de volledige kosten van de kinderen moet betalen van € 379,- per maand, deels als eigen bijdrage, deels als bijdrage aan de moeder, om de moeder in staat te stellen de verblijfsgebonden kosten te betalen van € 225,- per maand en haar aandeel in de resterende kosten van € 156,- per maand.

De beslissing luidt:

"De rechtbank bepaalt :

dat de man met ingang van 10 september 2012 als bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarige kinderen van partijen aan de vrouw dient te voldoen een bedrag van € 242,- per maand, en met ingang van 1 maart 2013 een bedrag van € 379,- per maand.

Bepaalt dat de man met ingang van 1 maart 2013 als bijdrage in het levensonderhoud van de vrouw dient te voldoen een bedrag van € 274,- bruto per maand."

De rekeningafschriften

Uit de afschriften van december 2012 tot en met mei 2013 van deze betaalrekening blijkt dat deze rekening geheel voor de kinderen is. De kinderen schrijven van deze rekening geld af. Ook maakt verzoeker een aantal keer geld over van deze rekening naar zijn eigen rekening als hij kosten voor de kinderen heeft gemaakt. Ook blijkt uit het afschrift van januari 2013 dat de moeder bij deze rekening kon. Zij haalt op 3 januari 2013 € 10,- van de rekening af en stort dit op 7 januari 2013 weer terug met als mededeling: "10 teruggestort om te kijken of ik nog op ING bank kon". Daarnaast betaalde de vader sinds september 2012 een bedrag van € 76,- op de rekening van de moeder.

Brief van het LBIO aan de vader van 18 november 2013

Op 18 november 2013 schrijft het LBIO aan de vader dat hij in gebreke is gebleven om dat kinderbijdrage te betalen. Volgens de moeder heeft de vader de bijdrage in de periode tussen de zitting en de beschikking niet betaald.

De vader wijst het LBIO op de afspraak, maar betaalt alsnog

Hierop schrijft de vader aan het LBIO op 27 november 2013 aan het LBIO dat hij niet in gebreke is gebleven, omdat tijdens de zitting was afgesproken dat zij beiden € 375 zouden storten op de gezamenlijke rekening en dat de moeder daarop terug kwam. Hij heeft wel het afgesproken bedrag betaald met ingang van december 2012.

Om overname van de inning te voorkomen heeft de vader vervolgens alsnog € 2.119,96 betaald, hoewel hij het met deze betaling niet eens was.

De visie van de vader

De vader benadrukt dat hij de kinderbijdrage heeft overgemaakt, zoals afgesproken tijdens de zitting. Dit blijkt uit de bankafschriften. Tijdens de rechtszaak was het rekeningnummer van de gezamenlijke rekening gekozen, in het kader van co-ouderschap van beide ouders. Dit was de kindrekening waar beide ouders geld op zouden storten en beide ouders ook over konden beschikken. Dat rekeningnummer is ook genoemd tijdens de zitting, dat blijkt uit de handgeschreven notulen. Tijdens de zitting had de rechter gezegd dat deze regeling zou worden vastgelegd in de beschikking.

De moeder kon ook bij deze rekening. Slechts een paar keer heeft hij extra kosten gemaakt, en dat geld heeft hij van de kinderrekening naar zijn eigen rekening overgemaakt, maar veel was dat niet. Daarmee had hij niet van deze rekening alleen maar zijn eigen kosten gedekt. Het geld was bestemd voor zak- en kleedgeld en de telefoon van de kinderen, en zij hebben dat ook gekregen.

Direct na de beschikking heeft hij alle betalingen uitgevoerd en het rekeningnummer aangepast.

De visie van het LBIO

Het LBIO reageert op de klacht, in de brief van 2 april 2014, dat het uit de brief van de vader opmaakt dat tijdens de zitting zou zijn afgesproken dat kinderalimentatie zou worden voldaan door te betalen op een gezamenlijke rekening en daar de kosten van de kinderen van te betalen, maar dat de moeder daar kort na de zitting op terug kwam.

Ondanks dat hij wist dat de moeder niet akkoord was met betaling op de gezamenlijke rekening heeft hij ervoor gekozen dit wel te blijven doen. Het LBIO citeert delen uit de overwegingen en tot slot de beslissing van de rechtbank, als hiervóór vermeld. Het LBIO geeft aan dat het niet anders kan dan het oordeel van de rechtbank volgen. De rechtbank heeft geoordeeld dat geen sprake was van een overeenkomst tussen partijen.

Op het argument van de vader dat de moeder wist van de rekeningen dat de gelden ten goede zijn gekomen aan de kinderen, geeft het LBIO aan dat hij volgens de beschikking de alimentatie aan de moeder diende te voldoen. Hij heeft zijn kosten gedekt en betaald van de gezamenlijke rekening. Kosten van kinderen betalen is niet hetzelfde als kinderalimentatie betalen. De moeder heeft dus niet over de gelden kunnen beschikken om de door haar gemaakte kosten te voldoen.

In het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman, heeft het LBIO verschillende malen getracht de beschikking van de rechtbank uit te leggen, door onder andere het volgende toe te voegen:

- De moeder kon wel bij de rekening, maar dat is niet relevant.
- De moeder kon wel bij de rekening, maar zij was niet op de hoogte van de betalingen en zij gebruikte deze rekening niet.

De moeder was als schuldeiser gerechtigd om een rekening nummer uit te sluiten. Zij had aangegeven dat zij niet akkoord was met betaling op de gezamenlijke rekening. De vader heeft ook alimentatie op haar rekening betaald, zodat hij op de hoogte was van het juiste rekeningnummer.

De moeder heeft niet aangetoond dat de vader niet een bijdrage op de gezamenlijke rekening mocht overmaken, omdat dat duidelijk uit de beschikking blijkt.

Volgens het LBIO dragen beide partijen de helft van de kosten van de kinderen. Volgens de rechtbank kon de moeder niet de helft van de kosten betalen. Daarom had zij een bijdrage nodig van de vader om in de kosten van de kinderen te kunnen voorzien. Dat betekent dat de vader zijn deel van de kosten moet voldoen, plus een bijdrage aan de moeder, zodat zij haar deel van de kosten kan betalen. Door alleen zijn deel te betalen op de gezamenlijke rekening heeft hij niet voldoende betaald. Hij heeft de helft van de totale behoefte van de kinderen betaald. Dit gedeelte behoorde hij te gebruiken voor het deel van de kosten die hij maakte, hetgeen hij ook heeft gedaan, zoals blijkt uit de meegestuurde betaalbewijzen. Door slechts zijn helft van de kosten van de kinderen te voldoen, heeft hij niet aan zijn alimentatieverplichting voldaan. Ook uit de brief van zijn advocaat blijkt dat hij slechts zijn gedeelte van de kosten van de kinderen heeft voldaan, zoals zak- kleed- en telefoongeld op de gezamenlijke rekening, en niet de kinderalimentatie.

Volgens het LBIO heeft de rechtbank de alimentatie met terugwerkende kracht opgelegd en heeft daarbij rekening gehouden met de gemaakte afspraak. Desondanks vond de rechtbank dat de vader alsnog aan de moeder moest betalen.

WAT IS HET OORDEEL VAN DE NATIONALE OMBUDSMAN?

Het vereiste van goede motivering houdt in dat de overheid haar handelen en haar besluiten duidelijk aan de burger uitlegt. Daarbij geeft zij aan op welke wettelijke bepalingen de handeling of het besluit is gebaseerd, van welke feiten zij is uitgegaan en hoe zij rekening heeft gehouden met de belangen van de burgers. Deze motivering moet voor de burger begrijpelijk zijn.

De vader is niet tevreden over de manier waarop het LBIO in de brief van 2 april 2014 heeft gereageerd op zijn verweer dat hij niet in gebreke is gebleven met het betalen van de kinderbijdrage van december 2012 tot mei 2013.

De lezing van de vader en van het LBIO staan tegenover elkaar op het punt of de vader de kinderalimentatie heeft betaald of niet. Het LBIO en de vader leggen de uitspraak van de rechtbank ieder op een andere manier uit.

Volgens de vader heeft hij deze alimentatie geheel betaald, omdat hij de afspraak heeft uitgevoerd die volgens hem op de zitting van 8 november 2012 was gemaakt. Deze afspraak hield in dat hij € 375,- zou over maken naar de gezamenlijke rekening, die alleen als kinderrekening in gebruik was en alleen ten behoeve van de kinderen is gebruikt. Hij heeft aangetoond dat hij zes maanden (van december 2012 tot en met mei 2013) € 375,- op de gezamenlijke rekening heeft betaald.

Het LBIO stelt dat de vader niet deze alimentatie heeft betaald, omdat de rechtbank met terugwerkende kracht in de beschikking van 13 mei 2013 heeft bepaald dat de vader vanaf 10 september 2012 € 242,- en vanaf 1 maart 2013 € 379,- rechtstreeks aan de moeder moest betalen. Volgens het LBIO heeft de rechtbank daarbij rekening gehouden met de gemaakte afspraak op de zitting. Dat betekent volgens het LBIO dat geen rekening wordt gehouden met de betaalde bedragen op de gezamenlijke rekening, omdat de vader met deze bedragen alleen zijn eigen deel van de kosten heeft betaald. Dat is volgens het LBIO iets anders dan alimentatie betalen.

Het LBIO citeert in de brief van 2 april 2014 de beslissing van de rechtbank en zegt terecht dat het niet anders kan dan het oordeel van de rechtbank volgen. De rechtbank zegt in de beschikking over de afspraak op de zitting dat dit slechts een intentie van partijen is geweest en dat de rechtbank niet deze afspraak zal vastleggen. De rechtbank bepaalt dat de vader met ingang van 10 september 2012 als ouderbijdrage aan de kinderen € 242,- per maand aan de moeder moet betalen, en met ingang van 1 maart 2013 een bedrag van € 379,- per maand. Aan partneralimentatie moet verzoeker met ingang van 1 maart 2013 € 274,- per maand betalen.

In deze uitspraak staat letterlijk dat de vader aan de moeder moet betalen. Het LBIO hoefde dus geen rekening te houden met betalingen die de vader niet rechtstreeks aan de moeder heeft gedaan. In zoverre heeft het LBIO juist gereageerd op het verweer van de vader.

De verdere uitleg van de beschikking is aan de rechtbank zelf. Het LBIO is toch ingegaan op de argumenten van de vader, en heeft daarbij de uitspraak op een bepaalde manier uitgelegd. Het LBIO heeft zich daardoor laten verleiden argumenten aan te voeren die ontleend waren aan een veronderstelde bedoeling van de rechtbank. Het LBIO had echter discussie over de interpretatie van de uitspraak eenvoudig moeten vermijden door de vader, indien hij het niet eens was met de tenuitvoerlegging van de beschikking, naar de rechter te verwijzen voor een nadere uitleg van de beschikking. In zoverre heeft het LBIO niet juist gereageerd op het verweer.

Hoewel het wel begrijpelijk is dat het LBIO de moeite heeft genomen om inhoudelijk in te gaan op het verweer van de vader, is het LBIO daarmee in een discussie terecht gekomen die niet door het LBIO met verzoeker moet worden gevoerd, maar door verzoeker en zijn ex partner bij de rechtbank. Het LBIO had er beter aan gedaan te volstaan met het argument dat het gehouden was de beschikking van de rechtbank naar de letter uit te voeren.

De gedraging van het LBIO is niet behoorlijk.

CONCLUSIE

De klacht over het LBIO is gegrond wegens schending van het vereiste van een goede motivering.

De Nationale ombudsman,

mr. F.J.W.M. van Dooren,
waarnemend ombudsman